

NOVINE

Pobožen, družbeni, pismeni list za vogrske Slovence.

PRIHÁJA VSAKO NEDELO.

Cena Novin je na leto vsakoml na njegov naslov 6 K.
Sküpane v edne fare 4 K.

Cena Novin v Ameriko je na leto 12 K.

Cena ednoga droboa je doma 6 filerov.

VREDNIK:

KLEKL JOŽEF

vp. pleb. v Crensovolh, CSERFÖLD, Zalamogyo.
K tom! se more pošlati naročnice i vsi dopisi, nej
pa v tiskarno.

Vsi naročniki tak domaši kak amerikanski
dobijo k NOVINAM brezplačno vsaki mesec
„Marijin List“ i na konci leta „Kalendar
Srca Jesušovoga.“

Ednoga Očé deca

se bije, kole zdaj na sveti. Je to ljubezzen? Ne. Je to spunitev splošne zapovedi: Ljübi bližnjega kak samoga sebé? Ne. Pa ne molijo ti narodi Očanaša? Ne zovejo vsi: Oča naš? Z jezikom ga zovejo, z vüstami ga častijo, srce njihovo je pa daleč v kraj od njega. Več desetletij je že tak na sveti. Moli človek toti Boga, ali po svojem, ne pa po njegovom. Moli ga z jezikom, taji ga pa z dejanjom. To je zrok, zakaj prosi zaman celi svet za mir. Vsi bi radi meli mir samo dobromi Bogi ga ne voščijo. Njihovo srce je še izdaj pripravljeno grešiti. Zato nega míra.

Pa so dobra deca tüdi. So, pa tei majo mir. Pa tei majo zaistino Očo. Majo ga zato ka ga ne iščejo na zemlji, nega tam, kje on prebiva: Oča naš, ki si *vu nebesah*. V nebi je njihov oča, tam je tüdi njihovo srce, njihova žela, misel i celo življenje. Te zemlje se samo z koncom maloga prsta tičejo, ostalo celo bitje pa majo v očinsko božje Srce zapreto v nebi. Te düše ne vznemirja boj. Te jočejo za grehe i mirne so, trpijo pomenjkanje i se ne tožijo, kapljejo njihovi na bojiščah pa se tolažijo: k Oči so odišli, za njimi mo šli i mi.

V nebi je naš oča, kje ne ga greha. Tü prebiva popolen mir. Sem naj kipiyo naše misli, tü naj ovarajo od sunca svetlejšo i grešnomi sveti vendar neznano pravico: *Bog vam je oča, on ma mir v roki, ali ne pozabite, ka je on v nebi doma, kje nej greha.*

Dogodki iz vojne.

Zdrava Marija vmirajočiva vojaka.

V Francozkom listi „Glasnik Marijinoga Srca“ pripovedava ozdravljen ranjenec sledeči genljiv dogodek.

„Müdili smo se v W. Proti večeri smo naskočili nemške jarke. Po težkom bóji smo se pririvali do prvih vrst, kje je ležalo puno mrtvecov. Kda smo hteli naprej, je začela kositi strojna puška naše vrste. Tüdi jaz sem bio ranjen in sem se prevrgeo na tla. Kak se

zopet zavem, gledam okoli sebe pa opazim dva smrtno ranjena vojaka; rdečolasoga še mladoga Bavarca, ki je meo globoko rano v črevi, zraven njega pa mladoga Francoza, šteri je bio težko ranjen na glavi i v rebra.

Oba sta strašno trpela; postajala sta vsikdar bole blediva. Nesem jihva püsto izpred oči. Težko mi je bilo, ka Francozi nesem mogo pomagati ali konči olejšati smrt. Kak sem jihva zamišljen opažüvao, ovaram, kak segne Francoz pod süknjo. Iz nje z vleče z težavov srebrni križ. Pritisne ga k vüstam, potem pa začne s slabotnim, a li še razločnim glasom moliti: Ave Marija, gratia plena — Zdrava Marija, milosti puna . . . Genilo me je to; taki za tem vidim nekaj drugoga, kaj je izvabilo suzé mojim očem. Bavarec, ki dozday ne dao drugoga znamenja življenja, kak da je hitro, pretrgano sopeo, odpre svoje že napol osteklenele oči, se obrne k Francozi, ga pogleda milo ljubee brez vsakoga izraza sovraštva pa odgovarja: „Sancta Maria“ — „Sveta Marija . . .“ Zday se obrne Francoz začüden na svojega soseda — so-trpina. Njidva oči se srečajo; razumela sta se. Bila sta oba praviva kristjana, šteriva je zadela ista usoda: kak verniva državljana sta se borila, kak zvestiva kristjana ščeta vmreti.

Z ljubeeim pogledom ponüdi Francoz Bavarci križ, šteri ga poljübi. Potem njemi poda roko rekoč: „Potem, ka sva oba slüžila domovini, jaz svojoj, ti pa svojoj, ideva oba k Bogi.“ In Nemeec odgovori: „Pa spravljeniva, pomirjeniva.“ Njidva oči so se zaprie. Téli sta se trosile. Njidva düši pa sta splavali tá v večnost. „Amen“ sem šepetno in se prekrižao.“

Zakaj je postao katoličanec?

V Budapesti v Marijinój vulici ide dühovnik. Neka šatringasta, bodikajska ženska pljüne pred njega, kda mimo

nje ide. Voják, ki je poznao božnjačo, njoj pravi: „Jaz sem kalavin, ali sram me je, ka so takši katoličanci.“ Dühovnik je sramotenje, kak negda Kristuš, z mučanjom pretrpo, kaj je nateliko genolo kalavinskoga vojaka, da je postao katoličanec.

Židov jo zavrno.

Na električnom vlaki se pela dühovnik k betežniki v Budapesti. Pri baziliki stopi gor z deklov svojov neka gospa. Kak dühovnika ovara, po tihoma pravi: „ne ve meli sreče“. Izraelitanec njoj ostro na to neotesanost etak odgovori: „Niti v boji ne odstavite svoje grobijanske šatringe. Ste vi vervajoča i izobražena ženska, ka svojega dühovnika nateliko znižite? Neotesanost, brezsrčna surovost je kajtakšega komikoli prizadeti, posebno pa dühovniki.“ Po zasluženom sramotenji je z deklov hitro pobegnola vlaka.

Spove se, naj čistost obdrži.

Neki častnik pride domo na sloboščino. Prva stopnja ga pela k spovedniki. Te ga pita, pa zakaj želete tak naglo sv. spoved. Častnik odgovori: „Med nevernimi, nesramnimi pajdaši sem več trpo, kak v ognji od topov. Posili so me na greh zapelavali. Jaz pa sem obečao Bl. D. Mariji, ka če mi da zmago, ka čisti ostanem, iz zahvalnosti prvo pot k spovednici opravim, naj okrepčan pri njej z deviškim Srcom Jezusovim, štero k sebi vzemem, svojo lelijo v popolnoj lepoti obdržim.“

Bojna.

Cvetna nedela! Kristusa z hozannov pozdravljajo, obleko i veje pred njega mečejo vse se radüje, vsako srce je raztegujeno, vsaka düša v blaženství sreče plava. I za pét dni? Rávnno ti ljudje podivjajo. Vüsta, štera so hozanno, slavo kričala, se zdaj „na križaj ga“, „križaj ga“, odpirajo, roke, štere

so za njegovo čast delale, se v pestnice sūčejo, nogé, štere so za njim hodile, ga brsajo. Odkod ta sprememba? Iskali so sebé i ne Njega, zato so ga zavrgli ob dnevi skūšavanja. Marija ga ne ostavila, pod križ je stopila, zato ka je živeła samo za Njega, iskala jedino njegovo čast. Dūša spokorna, išče samo i jedino tisto, kaj de Bogi i ne tebi na hasek, pa se nikdar ne spremeniš z dobre v slabo, iz angelske v vražjo. Poročila z bojišč so ta:

Francozko bojišče. Nemci so sami radi odišli nazaj v 180 km. dužini i 20 km. širini i tū vse, še štūdence vničili, naj sovražniki nikaj ne pride v roke. To pa zato, ka so si tak 60 km. fronto skrajšali i ka so ne v nevarnosti, ka bi njim fronto pretrgali i tak vekšo zgūbo meli. Francozi so naime v nogo 52 cm. topov spravili sem, pred šterimi prvejšo nemške črte ne bi obstale.

Mezopotamsko bojišče. Angleži so od Bagdada do 100 kil. prišli naprej. Zdaj do se Tūrki že ležej branili, zato ka so bliže k železnici.

Na vseh bojiščah se pripravljajo z ednoga kraja na ofenzivo, z drugoga kraja pa na močno obrambo.

Na morji se vsaki tјeden več deset-jezér ton potopi.

Iz pisem naših vojakov.

Spomladne misli. „Prečastiti moj dūhoven pastir! V Kristusi se Vam najprle mam zahvaliti za poslano čtenjé, štero mi je bilo v srčno veselje. Čaka-joč sem je že čakao. Vreme mamo lepo, toplo. Stanjūvlejo nam že rane spomladne rožice i spevlejo nam že drobne ptičice. Zača se nam pomali būditi spomladno veselje. Posebno nas pa veseli Marijinoga Lista genljivo čtenjé. Po njem, posebno zavolo maternoga jezika se nam tak vidi, kak če bi doma bili. Dosta smo iz pobožnosti že pozabili, preveč nam je potrebno bilo to ponavljanje. Zdaj začamo spoznavati, ka smo skoro že blodili, navadne grehote smo skoro že ne gordržali, ali zdaj smo se spotili, spoznali smo nevarne zanke. Ogibali se jih bomo z Marijinov pomočjev. Za dūšo greha prosto so smrtni trenutki kak sunčevni traki v lepoj pomladi.“ — *Brūnec Ferdinand*, topničar pri slovenskoj Soči, iz Dokležovja.

„Kaj bi bilo z našega naroda v tom krútom časi, če Novin in Marijinoga Lista ne bi meli. Želem zato njim, g. vrednik i vsem preč. g. dūhovnikom slovenskim zdravje i moč i molim Boga v te namen, ka do mogli naš mali narod voditi po božjoj voli.“ — *Gjōrek Ferenc*, častniški sluga.

Pri peči.

Od dnešnje predge smo si vzeli guč dnes naprej. Enoglasno smo trdidi, ka je lepa genljiva bila. Ešče Marko, šteri pa v vsakoj reči kaj proti guči, je niti glasa ne proti zazino. Najvekši zrok njegovoga mućanja je vendar to bio, ka so naš gospod daes nikaj ne nastopali proti pijancom. Predga se je okoli drugoga predmeta sūkala. Predge proti pijanstvi naš Marko najžmetnej poslušša. Te že navadno spregovori po dokončanoj predgi: no dnes so ne lepo predgali. „Ne, ne, odgovorila njeni je ednok Kisilakova Magda, ve če bi piti priporačali, bi pravo: no to je pop, predga kak angeo blažena mati ga je rodila.“ I kda ga je tak spametno zavrnila, se njemi je toti ne vidilo, si čemerno poglada mostače ali v krčmo je tisto nedelo nej šo. Daes pa ne graja predge. Veselo je pri peči. Sam Jezus prebiva med vnoģštevilnimi obiskovalci, ki so se v njegovom imeni žišli. Celi teden so delali kda tū kda tam, zdaj so prišli k Srakovim. Stari Sračnjekov stric, šten so tak lepe reči znali pripovedavati, so zbetežali. Peter, Janoš, Marko, kūp dece, med njimi seve tūdi Gombarova Maričika i vrle ženske pa dekile so pohodili dobroga starčeka, šteroga je ta ljūbezen do sūz genola. Vsi so jih tolažili, njim želeli skorajšnje ozdravljenje i njim obečali, ka do molili za njih. Bog plati, so odgovorili iz srca hvaležno starček i si ljūbeznivo pogučavali z vsakim, ešče to najmenjše dete zo kaj opitali. Po tom pozdravljenji so se pa z prošnjov obrnoli do svojih obiskovalcov: o povejte mi, od koj so dnes predgali? Jako mi dūši fali, ka sem ne mogeo dnes reči božjih poslušati.

Eden na drugoga smo poglednoli i vsi pravili, ka je dnes jako lepa bila. — O ve mi jo pa razložite, odgovori starček. — Peter, ti si navadno največ zapomniš z nje, razloži nam jo ti, smo spregovorili. I Peter jo začno tak le razlagati: „Od žive vere je bio guč. Ne je zadosta z rečmi praviti, ka verjemo, niti zadosta, če v srci i pameti si obūdimo vero, z dejanjom moremo potrditi, kaj verjemo. Tak je delao sam Jezus, njegova presveta Mati i vsi svetniki. Kaj so glasili to so i vćinili. Vero so nej meli na jeziki, nego v djanji i so se vnogi raj osmrtiti dali, kak bi od vere odstopiti po zgledi Jezusovom, ki je z smrtjov potrdio svojo vero, štero je glaslo. Tak moremo i mi delati. Verjemo, ka je Jezus v oltarskom svetstvi v cerkvi, poklekne pred njega i ga molimo. Pride pa poznanka knam, poklekne si

kre nas dol i nas zača kaj spitávati. Mi jo poglednemo, se njoj nasmejemo, njoj odgovarjamo i pol meše ali predge ta zagućimo. Smo vervali mi, kda smo klećali pred oltarom, ka je Jezus tam? Ne. Samo jezik naš je vervao, ne pa dūša, naša vera je ne bila živa, nego mrtva, štera sada ne prinesla kak ga pokvarjeno seme ne prinese. Ne mogeče, ka bi mi vūpali gūcati ali se smeјati v cerkvi, če bi vervali, ka smo pred križanim Jezusom ki je naš sodnik, ki večnoga pekla sodbo nosi v svojih rokah. Vera brez dobrih del je mrtva, pravi sv. Pavel apoštol. — Pa od nevernih vojakov so tūdi predgali, segne Petri v guč Maričika. — Prav maš, drago dete, to so bile istinske zgodbe, štere so se za časa zdajšnjega svetovnoga boja pripetile i štere bi nas okrepile v močnom zdržanji naše vere. Nevernike Bog naime mnogokrat že na tom sveti oćividno kaznūje. Pravili so tri takše zglede. Eden je té. — Vojakom se svetinjice i rožnevence delili. Željno so segali vsi po njih, samo neki poročnik se je prešetavao kre hiše gizdavo dol pa gor i se norčaro z pobožnosti vojakov. „Ve je v pg... bitki ne bio takši junak,“ pripomni neki vojak... Minolo je dva tјedna, taista vojska pride v to mesto nazaj, kje so voјaki dobili svetinjice i čisla. A poročnika, šteri je med tem nadporočnik postao, ne bilo ž njimi. Z zlatov hrabrostnov svetinjov odlikovani vojak etak naznani usodo nevernoga nadporočnika: „Neko visino smo mogli zavzeti, na štere vrhi je stala Marijina kapelica. Z natekojem in bajonetom smo šli gor cvilile, kapale so kroglja kak toča. Nadporočnik se je ravno za kapelo hteo skriti, kda ga je kroglja v srce zadela. Iz moštva sta samo eden-dva spadnola.“ — Vidite, draga deca, kak bráni Marija svoje častilce, pravije betežen starček nazoćim i pridenejo še: Z Dev. Marije se nik ino nikdar ne spozabite. — Te drugi dogodek, nadaljava Peter, se je v Srbiji vršo. V stotniji nekoga domobr. polka je strahovito preklinjao N. poročnik. Ešče te njemi je kipilo z vūst bogokletstvo, kda je stotnija mogla naskakati. (Naskok po slovenskom, vogrski roham, nemski Sturm; Vr.) Domobran i navdūšeno krićijo: naprej, naprej, poročnik pa blazni Boga. Ali kak z vūt pūsti bogokletno reč, v nja prilet, v njegov pūsti jezik kroglja, njena pretrga žile na šinjeki in ga vmori. — „Oćivesna božja kaštiga,“ pripomni Janoš „Tak je, tak je,“ njemi pritrdijo z plašnim glasom ženske, Peter pa začne risati tretji dogodek. — „Na vroćo bitko so se pripravljali voјaki. Eden z med njih

pobožen Marijine družbe vréla kotriga, opomene pajdaše, naj zmolijo skupno rožnivenec za obrambo Marijino, ka jih ta dobra mati jutrašnji den reši telovne, ali če bi mogli mreti, te pa večne smrti v pekli. Pajdašom se dopadno predlog i šteli so moliti, ne je pa dopušto to neki kadett z svojim grdim gučom. Vsi so jako žalostni postali i v gúnje se zasúkali pa tak prosili Marijino pomoč potihoma, kaj so ne mogli očitno. I na drugi den med bobenskim ognjom, šrapnelskim dežjom, granatskov ločov nevraženi ostanejo Marijini čistilci, nevernoga kadetta pa v varnom smesti, na kraji nekoga loga na dvoje včasne kroglja topovska, razcotano telo njemi z drevja dol zija pa glasno nas opomina: če na tom sveti kaštiga tak grozno že Bog nevernika, kak je bo še na drugom i če na tom sveti brani že svoje živo vervažoče, kak je bo plačao te še na drugom. To je bila denešnja predga, spregovori Peter. — Bog ti plati, dragi Peter, ka si mi jo razložo, odgovorijo betežen starček i si brišejo súzne oči.

Naredili smo pa starčeki še edno veseljo. Znali smo, ka radi poslušajo lepe pesmi. Spopevali smo dve, edno Marijino i edno narodno. Narodnoj so se zasmajali. Popevali smo to: „Sneg za to leto slovo je že vzél, shranil je čamer svoj starček vesel“. Zatem smo glasno zmolili desetino sv. čisla za starčeka odišli na dugi čas v kraj od peči.

Dom i svet. — Glási.

Veselje mohamedanca. Febr. 4. se je dao okrstiti vojak *Meho Jusič*, türske ali mohamedanske vere v Horjulji na Kranjskom. Predga je bila nemška, mažarska, slovenska i horvacka, da jo vsaki vojak lahko zastopo i se tudi geno po njej. Krstni kuma novokrščenoga je bio major Eder Karol. Novokrščenici so dali Karol krstno ime. Milost božja ga je tak osrečila, da je po dovršenom cerkvenom obrédi spregovoro: za celo Kranjsko ne bi za meno svojega veselja. Svetstvo sv. firme so njemi febr. 8. podelili ljubljanski knezoškof.

Ki pobožnost devet prvih petkov opravljajo na čast Srci Jezusovomi, so ne dužni pobožnost, znova začeti zavolo toga, ka letos prvi petek na veliki petek spadne, kda ne smejo k sv. obhajili pristopiti. Po vüzmi naj samo dale opravljajo pobožnost, dokeč njim devet pétkov vó ne pride.

Novi blaženi. V 16. i 17. stoletji so Angleži vnoge vmorili zavolo katoličanske vere. Tristo jih Maticerkev med blažene da spisati. Izmed teh je 78 francižkanov. Angležka zaistino potrebúje nebeske patrone.

Nemških svetnih bogoslovcov, to je takših, ki se na dühovniški stan pripravljajo i so že v te namen v reverendo oblečeni, je 3352 pod orožje požvanih, zato so semenišča jako spraznjena. Keliko bole se prinas postúje Maticerkev.

Rusija. Car i carica ne smeta iz petrogradškoga okraja oditi. — Socialisti močno delajo za mir. — Finska, štero je Rusija štela podjarmiti, je dobila pravice od nove vlade. — V fabrikah se je začelo delo. — Carov brat je ne prevzeo ravnanja, car se tudi ne šteo od sina odtrgati, zato je Rusija té čas ljudovlada.

Iz ruskega zavzetništva so prišli domo tri je hromi slovenski vojaki: Flisar Ferenc, Lútar Štefan i Magyarič Jožef, vsi iz 83. pp.

Amerika da 200 podmorskih čunov delati i se pripravlja na boj proti Nemčiji.

Sto milijon koron zapijejo Slovenci edno leto. To svedočijo dohodki alkohola. To se razumi od vseh Slovincov. Najmenje en milijon koron spadne na nas vogrške Slovence. Če bi vsaki izmed nas pol menje pio, bi pol milijona koron ostalo med nami. Jeli, keliko dobra bi se dalo z temi penezi doprinesti! Jeli slovenske šole niedne nemamo? Pa zakaj? Zato ka je ne moremo vzdržavati, ne mamó občem, prisiljeni smo tak po državno podporo segati. Ta se nam toti da, ali naš materni jezik pride v kot po njej. V slovenskih šolah bi se poleg pravde zadostno včio tudi vogrski jezik, v zdajšnjih šolah se pa poleg vogrskoga slovenski skoro nikaj ne vči. Vidite kakši kvar dela alkohol celomi narodi!

Brazilia brčas pretrgne diplomacijsko zvezo z Nemčijov zato, ka je nemški podmorski čun potopo *Urupij* ladjo, šteta je 35 jezér vreč kave vozila na Francozko.

Jako se starajo ženske v nekoj slovenskoj občini, zakaj se je zaprla krčma edna, v šteroj so lahko grešile i pile. Ka se dober Bog tam več ne de žalo, njé prej ne peče.

Jožefom vojakom na vsa bojišča ljubezni pun pozdrav pošilja *Magdič* Martin, renkovski zvonar.

Sv. oča, tretjerednik. Naš slavno vladajoči papa, Benedikt XV. je l. 1882. okt. 11. sprejet v tretji red sv. Frančiška. Na spomin toga dogodka so tretjeredniki tiste cerkve v Rimi, v šteroj je stopo v tretji red spominsko ploščo (táblo) odkrili z velikov slovesnostjov ob nazočnosti kardinala vikarija i več drugih púšpekov pa prelatov.

Pétdvajsetiletница svojega pastirovanja je obhajao te dneve g. *Kovač* Štefan, Sobočki evangeličanski pastir. Po božjoj službi ga je odposlanstvo ženskoga društva toplo pozdravilo pod voditeljstvom učitelice *Rusa* Ferenčke i njemi lepo fararsko halo za spomiu darúvalo. Na ime slávljenca je položeno tudi 250 kor. fundacije za evangeličanske dijake.

Obredili so. Mnogi se najdejo po deželi, ki so ne bili pred naborom, ali od vojašćine odskočili, i ki so po krivih

svedočanstvah ali brez vseh oproščeni vojaške službe. Ti so zdaj obredili. Vojaška oblast je potihoma zasledila, splovila i spravila kamslišijo. V Szombathelyi je na den velikoga semja mela lovino na nje i prece jih prišlo v roke.

Dekle vojakom ne pišite! Pritožújejo se, ka je buntate z svojimi pismami. Nehajte je, naj raj mislijo na Boga kak na vas. Pa če že tak rade pišete, pišite zapisnik, v šteroga spravite svója dobra i slaba dela, ga vsako nedelo preberéte, slabosti si objočete, pa dobromi Jezusi obečate, ka jih več ne včinite, dobra dela si pa povnožite.

Od naših vojakov. *Mrtev je: Martinec* Janoš, pešak 83. pp. z Bákovec, osem mesecov je bio na bojišći, tam si je spravo beteg, šteta ga márc. 7. v Zomborskoi bolnišćnici z sveta spravo; milo žalújejo za njim tužni starišje i bratja pa prosijo vse družbenike karmelske Matere božje, ka bi darúvali konči edno sv. obhajilo za njegovo dúšo i pošlejo v njegovom imeni tudi 10 kor. na samostan sv. Družine, naj ma deo v mesečnih svetih mešah, se šćisti čem hitrej i pride v veselo družbo Marijino se razveseljavat i čakati tá svoje drage.

Na podporo M. Lista i Novin so darivali: Trajbarič Jožefa Zena nabrala v Filovcih 98 k 90 f. Fúkovničanci 25 k 40 f. Bog plati. Imena ob priliki v Marijinom Listi. — Bogojanska fara nas zvúnredno lepo podpira. Srěna hvala celoj z vodilom njenim predsem.

Bolećine v hrbti, bodanje v strani, v hrbti, v križevcah nastane od prehlajenja. Če krvotok po žilah živahnejši postane, minejo bolećine. To pa dosegnemo z ribanjem Fellerovoga „Elsa-fluida“. Predbojske cene. 12 Kantie poštnine prosto pošlje za 6 k. lekarnar E. V. Feller Stubica, Centrala 146. Horv. Od Fellerovih poganjajočeh „Elza Kroglic“ stane 6 škatljic franko 4 k 40 f.

Pozdrav pošiljajo: *Kosednar* Anton od strojnih pušk, slovenskoj rojstni domovini i vsem dühovnikom; *Lepoša* Peter, mesar, z Močarjavec *Pertoči* Alojz, posestnik z Tropovec, topničara celoj slovenskoj krajini, naznanjata ka z snegom pokrito streho ma kućica, v sterój pod zemljov prebivata i Boga prosita, da te strašen vdarec od vzeo z svetá; pozdrav njidva naj naznani lúbezen, štero mata do Slovincov v svojem, srci, to je njedva spomina v rusovskoj zemlji zaban i v ljubljeno slovensko krajino poslan. *Ojajži* Martin z D. Bistrice, domobranec 5 črnv. dpp. žarjavo želo ima po sv. spovedi i obhajili, *Krauthaker* Ferenc, huszar srěno-milo prosi v túji kraj slovensko čitjenje, *Vínclj* Jožef i *Wolf* Rudolf, topničara, *Lončar* Stefan, desetnik, z Dol. Lendave, *Lončar* Jožef z Noršinec *Matko* Stefan četovodja, z Odrance, *Bakan* Alojž z Sodišinec, *Kúzma* Koloman z Púconec, našemi vredniki, svojim vsem domaćim, celoj slovenskoj krajini, tretjič ido pa bojišće, zbogom velije ženam deci starišam, rodi, poznancom i vsem Slovincam, prosijo molitve vseh; veselo i do branit magjarsko domovino. — *Franc* Jagerič sanitec od Rdećage Križe z Sofije vsem Slovincem i milo misli na svojo družino, se pobúdenje spomlada ga ne gene zato ka je oddaljen od svojih domaćih, *Horvat* Jožef, ranjenec; za božo volo prosi lepo slovensko čitjenje od Jezusa i Marije, ka njem tolažbo najde pri svojih bolećinah, šteta ga že dve leti k posteli vežejo, *Lovrenčić* Jožef, *Rigač*, *Kúhar*, *Vratarič*, slovenski topničarje, po trimesećnom sem-tam potúvanji so zdaj prišli do stalnoga mesta i preželjno čakajo Novine, *Petek* Martin od Lipe, pešak IV/13 bat., veseli se Novinam v svojoj maternoj reći i je iz srěne ljubeznost tolmači pajdašom druge narodnosti.

V Šest dni med mrtvimi.

(Konec.)

Nemo, brez reči je gledao kovač pred sebe; stari župnik ga je tolažo: „Najino življenje je v Božoj roki; če je njegova sveta vola, naj dale živeza in njemi duže služiva, naj gotovo reši iz smrtne nevarnosti. Moliva za pomoč Božo v toj nevoli!“

Ibkov je bio sicer pobožen kristjan, ali ta tolažba ga je ne zadovoljila. Z vsov močjov je viso na življenji in je raj prenašao vse, kak prazen želodec in sūho grlo. Smrti se je ne bojava, to je zadosta posvedočo, ali živi pokopani biti, od glada mreti, to njemi je ne šlo v glavo.

Duhovnik je vdan v volo Božo, oslabel in od mraza dregetajoč ščučao pri steni, Ibkov je pa začno znova z vsov silov mlatiti po železnih dverah. Naenkrat je od trujave henjavao.

Kaj je to? Trobentanje se je čulo kak iz velike daljave. Napnjeno je poslušao. O tej čudni glasi. Nerazložno; ali Ibkov je dobro čulo, vūho ga je ne vkanilo.

„Nikaj ne čujete, gospod župnik?“

Župnik se je zravnao in začno poslušati.

„Istina! Trobentanje“

Par minut je bilo vse tiho. Znova signal! Šusta razložno in vedno bliže — signal austrijsko-vogrskih čet.

„Bog naj bo hvaljen!“ sta zakričala oba kak iz ednoga grla. To so naši vojaki; ves so očistili sovražnikov.“

To je bila velika tolažba. Liki ka njima je koristilo, če jihva nihče ne najde v kripti. Mogoče da pridejo vojaki do podrte cerkve, sama pitanje, če do čuli kričanje iz globoke kripe. Župnika je začnolo skrbeti.

Kovač je pa zgrabo za tukač in začno strahovito mlatiti po dverah, naj bi ga samo što čulo. Nato je kričao na vesglas in zvao na pomoč. Nikomi nikaj!

Znova smrtna tišina. Čulo se je samo šče rokatanje žmetnih kol po trdoj cesti. Gotovo so bili topovi, te pa pá vse tiho.

„Zgūbleniva sva! Od glada va mogla mreti,“ zdihavao je Ibkov, in splezo dol z drev.

„Ne zgūbite včasi vūpanja in zavūpajte na Božo pomoč, dragi moj,“ ga je tišio župnik s slabotnim glasom.

„Zmislite si kak je bilo, kda se je Jezus v velikom viheri vozo po morji. Apostolje so prestrašeni kričali: „Vučnik, reši nas!“ Kristus je pa z ednov rečjov pomiro morje, in nastanola je velika tišina. Tak midva iz vsega srca prosiva za Božo pomoč!“

„Prav imate, gospod plebanoš, clovek ne sme obvūpati“ je pritrdio Ibkov.

Molila sta skūpno, goreče: „Hūde smrti, reši nas o gospod! Kristus, sliši nas! Kristus, poslušni nas!“

Kovač je gor skočo. Nepričakovano njemi je prišla rešilna misel. Prijao je naglo za svoio šker in začno pri dverah podrtine razkapati. Kda je že prece veliko lūknjo napravo se je začno kūp tūdi na ovom kraji gibati in podirati. Gosti prah od morta je napuno kripto, tak ka sta si skoro ne mogla oddihavati. Kda se je prah razkado, sta od veselja skričala: dnevna svetloba je sijala v tužno kripto. Dveri so od velikoga pritiska spadnole doli v grobnico in veliki del podrtin tūdi.

Ne ji bilo več žmetno priti na prosto. Za kratek čas sta stala vūni na razvalinah Bože hiže.

Ibkov je prijao za ročno turbo z rešenim cerkvenim orodjom z drugov rokov pa podpirao slabotnoga starička. Tak sta povrgla žalostno mesto. Pomali sta prišla v požgano, oropano ves in najšla Austrisko-vogrške čete. Pelali so jihva pred komandanta, šteromi sta povedala svojo nevolu. Častnik se je toplo zavzeo za njeva in njima je dao pred vsem krepilno hrano.

Kda je župnik povedao, šteri den so Rusi prišli v Sežov, sta zvedela, ka sta bila skoro celih šest dni ali 140 vūr med mrtvimi v grobnici.

Komandant je skrbo, da sta župnik Polcevič in njegov rešitelj brez nevarnosti prišla prek meje na vogrsko. Tam so duhovnika v nekom samostani gostolūbno sprejeli, Ibkov si je pa z delom služo krūh.

Pošta.

Belovič Marija. Robádihegy. Tista pesem je že tiskana. Ne jo trebe znova.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

100 litrov domače pijače

Elpis! v krepčevalne, tēb ne in žejo gasēč. si mora vsaki sam napraviti za male stroške. V zalogi so: ananas, jaboka, grenadina, maline, muškateška, meta, pomaranče strašnica in višnja. Neuspeh izkljūčen. Ta domača pijača se pije po leti mrzlo po zimi pa vroče namesto ruma. Snovi z natenēnim navodilom stanejo K 12 poštine prosto proti povzetji. Za kmetijstva, vekša hišna gospodarstva, delavnice, tovarne i. t. d. je to sredstvo velikanske vrednosti, ker se delavci s tov pijačov okrepeajo ne da bi bili pijani ali pa da bi zgūbili na delavskoj zmožnosti

Janez Grolich, drogerija „pri angelju“ Brno šte. 85. Moravsko.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Odpraviti

škodljivi vpliv, šteroga z nepoštenoga namenā razglašena ponarejenja napravijo, ne pa nepotrebni reklām delati ščejo te vrste. Zato znova povdarjamo, ka je dobrodišeči „Elsa-Fluid“ pravi še ma znamek „Elsa.“ Če što ne bi poznao izmed naših čtevcev toga stārodavnoga, dobrega vrastva, naj opita svojega vračitelja, ka dobro dene, bolešino vtiša i vno-gokrát je potrebno to sredstvo

proti telovnim bolešinam, glavoboli,

zobeboli, protinskim betegom i drugim beleznestam. Ne vzemino spodobnoga imena rakij, tekočin, elikserov itd., nego pravoga si naročimo pri Feller V. Eugen lekarniki, Stubica Centrale 146. (Zagreb žup. Horvatska.) Predbojske cene: 12 malih ali 6 dvojnih ali 2 specialneva glažkeca poštine prosto za 6 kron, 60 malih ali 30 dvojnih ali 10 specialnih kantic poštine prosto za 25 koron. (Poganjajoče „Elsa-pilule“ so samo z „Elsa“ znakom prave, 6 škatlic poštine prosto 4 kor. 40 fl.)

Što si kūrečih oči ne odpravi, si zmantrā hojo z bolešinami si oslabi celo telo.

Odpravljanje kūrečih oči brez bolečine

je prava dobrota za vsakoga, ki trpi od njih. Ne moremo zadosta naglašūvati, kak nevarno je rezanje kūrečih oči. Nož zna, ne da bi v pametvzeli, globlje v meso priti, noga je pa vedno izpostāvljena prahi i nesnagi, kaj v rano pride i vnoگو smrtnoga krvnoga zastrupljenja je nastanolo tak že. Kūreče oči brez noža gotovo lahko i hitro moremo odpraviti z Fellerovim „Elsa“ flajštrom za turisti (flajšter za kūreče oči, cena 1 kor., v škatlah 2 kor.) ali z Fellerovov „Elsa“ tinkturov za turiste (— tekoča tinktura za kūreče oči, cena 2 kor.) — Vnogo jezer turistov, žandarov, pismonosecov, vojakov, gospodarov i gospa, šteri premālo obūtel nosijo i ki so je dozday rabili preporeča to sredstvo, štero hitro i stalno odpravi kūreče oči. Dokač največ sredstva za odpravljanje kūrečih oči (rezanje tūdi itd.) samo gornji del kūreših oči odstrani, koren pa notri naha, zavolo česa oko znova zrastē, tečas imenūvana Fellerova sredstva z koronom vred odpraviljo kūreče oko. Oboje sredstvo kak i prah proti znojenji tela i nog (cena 1 kor) se ne posredno da naročiti pri:

Feller V. Eugen lekarniki
Stubica, Centrale 146. (Zagreb žup.)